

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Бургас, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Галина Т. Канакиева
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно частно
наказателно дело № 20212000600254 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.17 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции /ЗПИИСРРПУНПМАС/.

С решение №149 от 03.12.2021г. по ЧНД №663/2021г. Бургаският окръжен съд отказал признаване и изпълнение на наказателно решение /наказателна присъда/ №74 от 31.07.2020г. на Първоинстанционен съд – Филияш, Република Румъния, по дело №967/230/2019г., влязло в сила на 23.03.2021г., с което българският гражданин М.. М. ИСМ., с постоянен адрес: село З., община Руен, област Бургас, е осъден за извършено на 24.10.2017г. престъпление – „непредумишлено убийство“, наказуемо по чл.192, ал.1 и ал.2 от Наказателния кодекс на Република Румъния, на наказание лишаване от свобода за срок от две години, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от две години, в рамките на който спрямо осъдения са постановени мерки за надзор, както следва: 1. Да се явява в Пробационна служба – Долж на определените от нея дати; 2. Да приема посещенията на съветника по пробация, назначен за неговия надзор; 3. Да съобщава

предварително за промяна на адреса на местоживее и за всяко пътуване по-голямо от 5 дни; 4. Да съобщава за промяната на работното място; 5. Да предостави информация и документи, които да позволяват контролиране на неговите средства за съществуване; 6. Да посещава една от програмите за социална реинтеграция, провеждани от Пробационната служба; 7. Да полага безвъзмезден труд в полза на общността в кметството на община Крайова за период от 80 работни дни.

Постановеното решение е обжалвано от упълномощения защитник на осъденото лице М.. М. ИСМ. с оплаквания за незаконосъобразност. Жалбата е бланкетна и не съдържа аргументи в подкрепа на релевирия довод. Претендира въззивният съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което чуждестранната присъда да бъде призната, адаптирана и изтърпяна на територията на Република България.

В допълнителна жалба упълномощеният защитник на осъдения М.И. отново заявява оплакване за незаконосъобразност на първоинстанционното решение, но отново не излага конкретни съображения, аргументиращи направеното възражение. Изтъква, че към датата на подаване на допълнителната жалба все още няма обявени мотиви към решението. Моли въззивният съд да извърши цялостна проверка на съдебното производство, включително на събраните доказателства и доказателствени средства, и след като установи, че първоинстанционното решение е незаконосъобразно, да го отмени и да постанови ново решение, с което присъдата на румънския съд да бъде призната, адаптирана и изтърпяна на територията на Република България, с произтичащите от това правни последици.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция упълномощеният защитник на осъдения М.И. заяви, че поддържа въззивната жалба и помоли първоинстанционното решение да се отмени и вместо него да се постанови ново, с което въззивният съд да признае наказателната присъда на румънския съд, да постанови нейното изпълнение, като същата бъде адаптирана съобразно българското законодателство. Подчерта, че е настъпило ново фактическо обстоятелство – завръщането на осъдения И. от Германия поради прекратяване на трудовото му правоотношение, по повод на което е пребивавал там, и трайното му установяване в пределите на Република България, където има постоянен адрес. Счита, че е отпаднало основанието,

което е мотивирало окръжния съд да издаде обжалваното решение. По повод адаптирането на румънската присъда към българското законодателство, подчерта, че в случая не става въпрос за наложено наказание пробация, а за пробационни мерки, търпими по време на изпитателния срок, определен от румънския съд и предвид на това, съобразно българското законодателство и нашата съдебна практика на осъдения И. следва да се определи само една пробационна мярка, която да бъде задължителна регистрация по настоящ адрес.

Осъденият М.. М. ИСМ. се присъедини към пледоарията и исканията на своя защитник. Заяви, че се е завърнал от Германия и се е установил да живее постоянно в село З., където желае да изтърпи определената от съда пробационна мярка.

Представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище за основателност на въззивната жалба на осъденото лице и се присъедини изцяло към аргументите на защитника. Счита, че след като е отпаднало основанието по чл.15, ал.1, т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС, поради което първоинстанционният съд е отказал да признае и да приеме за изпълнение чуждестранната присъда, а осъденият И. има трайно местоживееие в България, то пробационните мерки спрямо него могат да се изпълнят в страната ни – в населеното място по адресна регистрация. Предложи апелативният съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да признае и приеме за изпълнение присъдата на румънския съд.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с материалите по делото, обсъди изложените в жалбата доводи и становищата на страните в съдебно заседание, намери за установено следното:

Първоинстанционното производство пред Бургаския окръжен съд е образувано по повод постъпило удостоверение по чл.6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета относно прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции, с което е представено за признаване и изпълнение наказателно решение / присъда / №74 от 31.07.2020г. на Първоинстанционен съд – гр. Филияш, Република Румъния, по дело №967/230/2019г., влязло в сила на 23.03.2021г.

Първостепенният съд правилно е констатирал, че изпратеното от

молещата държава членка на Европейския съюз удостоверение е издадено по образец съгласно Приложение №1 към чл.6 от ЗПИИСРРПУНПМАС - в писмена форма, от компетентен орган, придружено от превод на български език, с приложени към него заверени копия от съдебните актове и мотивите към тях на чуждестранния съд. В съответствие с текста на чл.3, т.1, б. „б“, и т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС направил законосъобразен извод, че се касае за окончателно решение на съда на издаващата държава – Република Румъния, с което се установява, че физическото лице М.. М. ИСМ. е извършил престъпление и за него му се налага наказание лишаване от свобода с отложено изпълнение за двегодишен изпитателен срок, съпроводено с общо седем пробационни мерки за определен срок.

Видно от цитираното по-горе решение на румънския съд, българският гражданин М.. М. ИСМ. е признат за виновен в извършване на престъпление – „непредумишлено убийство“ по чл.192, ал.1 и ал.2 от Наказателния кодекс на Република Румъния, за което му се налага наказание лишаване от свобода за срок от две години, чието изпълнение е отложено за изпитателен срок от две години, като в рамките на този срок спрямо осъдения са постановени следните мерки за надзор: 1. Да се явява в Пробационна служба –Долж на определените от нея дати; 2. Да приема посещенията на съветника по пробация, назначен за неговия надзор; 3. Да съобщава предварително за промяна на адреса на местоживееене и за всяко пътуване по-голямо от 5 дни; 4. Да съобщава за промяната на работното място; 5. Да предостави информация и документи, които да позволяват контролиране на неговите средства за съществуване; 6. Да посещава една от програмите за социална реинтеграция, провеждани от Пробационната служба; 7. Да полага безвъзмезден труд в полза на общността в кметството на община Крайова за период от 80 работни дни.

Обоснована е констатацията на първата инстанция, че в процесните документи на изпращащата държава - удостоверение по чл.6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета и наказателно решение - изрично и подробно е описано деянието, извършено от българския гражданин М.И., както следва: на 24.10.2017г. при управление на автобус „Сетра“ с френски рег. №СК-767-СК, собственост на Sarl Autocars Du Lot, във Филияш, на национален път №6, 263-и км, на пешеходна пътека на булевард Ракоцяну, пред Дома на културата на град Филияш, е претърпял ПТП, вследствие

неспазване на разпоредбите на Извънредната наредба на правителството 195/2002г., което е довело до смъртта на жертвата О. П., като деянието е характеризирano като престъпление „непредумишлено убийство“, предвидено и наказуемо по чл.192, ал.1 и ал.2 от НК на Република Румъния.

Извършвайки преценка за наличие на условията за признаване и изпълнение на влязлото в сила решение, постановено от съд на издаващата държава членка – Република Румъния, окръжният съд коректно е отчел, че деянието, квалифицирано по чл.192, ал.1 и ал.2 от НК на Република Румъния, съставлява престъпление по транспорта, което намира аналог в българското законодателство в нормата на чл. 343, ал.3, б.“б“ вр. ал.1 б.“в“ от НК на Република България. Направил законосъобразен извод за наличието на двойна наказуемост за деянието по смисъла на чл.14, ал.1 от ЗПИИСРРПУНПМАС, тъй като фактическото му описание в изпратеното удостоверение и съдебното решение, чието признаване се иска, позволява правна характеристика на престъпление по чл. 343, ал.3, б.“б“ от НК на българската държава.

Обсъждайки въведените в закона основания, при които може да се откаже признаване на чуждото решение и упражняването на надзор върху пробационните мерки, първостепенният съд е отделил нужното внимание на установения в хода на процеса пред него факт на трайно отсъствие на осъденото лице М.. И. от страната ни. Събраните по повод необходимостта от призоваване на М.И. за участие в процеса последователни и обективни данни, съдържащи се в приложените по делото документи, доказали, че той не пребивава трайно на територията на Република България, като съгласно представения по делото трудов договор №254/2021г., сключен като безсрочен между работодателя „М. Г. Ю.“ ЕООД – гр. Разград и М.И., последният в изпълнение на договора е с месторабота във Федерална Република Германия, гр. Плауен. При тези несъмнени данни за трайно отсъствие на осъдения М.И. от страната ни, съдът правилно е приел, че е налице хипотезата по чл.15, ал.1, т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС, при която съдът може да откаже признаване на решението на изпращащата държава и упражняването на надзор върху пробационните мерки.

Въззивният съд, разглеждайки оплакванията за незаконосъобразност на решението, съдържащи се в жалбата на защитника и устно поддържани в

публичното заседание, приобщи като писмено доказателство по делото Заповед №198/01.10.2021г. на управителя на „М. Г. Ю.“ ЕООД – гр. Разград, която наред с лично направените от осъдения М.И. изявления за завръщането му в България, обосновават при решаването на спора правни изводи, различни от тези на първата инстанция.

Цитираната заповед установява, че от 01.10.2021г., в съответствие с чл.325, ал.1, т.1 от Кодекса на труда, се прекратява трудовото правоотношение между М.. М. ИСМ., на длъжност работник – сортировач, и работодателя „М. Г. Ю.“ ЕООД – гр. Разград.

В съдебно заседание на 17.01.2022г. пред настоящата инстанция осъденият М.И. се яви лично и заяви, че живее на адрес село З., ул. „Г. Р.“ №*, където лично му е била връчена призовката за заседанието на посочената дата. Осъденият заяви още изрично си съгласие да изтърпява наложените му пробационни мерки в България, където се е установил да живее окончателно.

Посочените нови обстоятелства аргументират извод за отпадане на основанията по чл.15, ал.1, т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС, при наличието на което българският съд може да откаже да признае решение на чужд съд по чл.2, т.1 от същия закон и да откаже упражняването на надзор върху наложени пробационни мерки. В случая липсва което и да е от основанията, регламентирани в чл.15, ал.1 и ал.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС, които предоставят възможност на българския съд да постанови отказ от признаване и изпълнение на решение на чужд съд, с което се налагат пробационни мерки. В такава хипотеза българският съд е длъжен, съгласно чл.16, ал.7, т.1 от ЗПИИСРРПУНПМАС, да признае чуждестранното решение, налагащо пробационни мерки и да постанови неговото изпълнение, като определи, включително чрез адаптиране, съдържанието на пробацията с оглед упражняването на надзор.

Съобразявайки новоустановените във въззивното производство обстоятелства, посочени по-горе и констатирайки трайно местоживее на осъденото лице на територията на страната ни, въззивният съд прие, че първоинстанционното решение понастоящем се явява незаконосъобразно предвид противоречието му с чл.15, ал.1, т.2 от ЗПИИСРРПУНПМАС, поради което следва да се отмени и вместо него да се постанови ново

решение, с което да се признае процесното чуждестранно решение, налагащо пробационни мерки на осъдения И. и да се постанови неговото изпълнение, като се определи, включително чрез адаптиране към българското законодателство – чл.42а и сл. от НК, съдържанието на пробационните мерки с цел упражняване на надзор при изпълнението им.

Съблюдавайки текстовете на чл.5, ал.1 – ал.4 от ЗПИИСРРПУНПМАС адаптирането на пробационните мерки следва да бъде в съответствие с характера и продължителността на наказанията, предвидени в българското законодателство, като адаптираната пробационна мярка трябва максимално да бъде съобразена с наложената в издаващата държава и не може да бъде по-строга или по-продължителна от нея. От тълкуването на разпоредбата на чл.5, ал.3 от ЗПИИСРРПУНПМАС се извежда един от основните принципи, важими при адаптирането на пробационните мерки - неутежняване правното положение на осъденото лице, поради което, когато продължителността на наложената пробационна мярка надвишава максималната продължителност, предвидена в българското законодателство, при адаптирането се определя максималната продължителност, предвидена в Република България. При спазване на посочения основен принцип при адаптирането на пробационните мерки и в съответствие с националния ни регламент по НК, следва да се приеме, че когато се касае за пробационни мерки по време на изпитателния срок на отложено от изпълнение наказание лишаване от свобода, трябва да се съобразяват параметрите на чл.67, ал.3 от НК, които изискват отложеното наказание лишаване от свобода да не е по-малко от шест месеца и императивно ограничават съда до определяне само на една пробационна мярка измежду посочените в чл.42а, ал.2, т.1 - 4 от НК.

В съответствие с горните законови положения следва да се направи извод, че на осъденото лице М.И. по време на изпитателния срок на условното осъждане следва да се определи само една пробационна мярка измежду посочените в чл.42а, ал.2, т.1 - 4 от НК. С налагане на повече от една пробационна мярка в рамките на двегодишния изпитателен срок, както и с определяне на нейната продължителност за срок от три години, какъвто е минималният размер на изпитателния срок на условното осъждане по българското законодателство, би се утежнило правното положение на осъденото лице, което е недопустимо.

Отчитайки съдържанието на мерките за надзор, определени на осъдения М.И. с изпратеното за изпълнение съдебно решение на румънския съд, въззивният съд прие, че първата наложена мярка „Да се явява в пробационната служба на определените от нея дати“ по същество съответства на пробационната мярка, уредена в чл.42а, ал.2, т.1 вр. чл.42б от българския НК закон – „Задължителна регистрация по настоящ адрес“. Предвид на това и съобразявайки чл.5 от ЗПИИСРРПУНПМАС, намери че на осъденото лице И., чрез адаптиране към съответните норми от българския закон, следва да се наложи пробационната мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ по време на целия изпитателен срок от две години, определен с решението на чуждестранния съд. Така определената продължителност на пробационната мярка не надвишава максималната предвидена в българския наказателен закон – чл.42а, ал.3, т.1 от НК, установена в границите от шест месеца до три години, и наред с това се явява максимално съобразена с наложената в издаващата държава. При съобразяване императивната разпоредба на чл.42б, ал.1 от НК относно съдържанието и регулярността на пробационната мярка задължителна регистрация по настоящ адрес, следва да се определи минималната по българския закон периодичност - не по-малко от два пъти седмично, т. е. следва да се постанови явяване и подписване на осъдения И. пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично за срок от две години.

В заключение, приемайки че са налице всички изискуеми предпоставки за признаване и изпълнение на решението на румънския съд за надзор върху определените пробационни мерки по време на изпитателния срок на условното осъждане, и констатирайки трайно установяване на местонахождението на осъдения И. на територията на Република България, в частност на адреса по постоянната му адресна регистрация в село З., въззивната инстанция следва да отмени атакувания първоинстанционен съдебен акт, като незаконосъобразен, и да постанови нов, с който да признае и да приеме за изпълнение наказателно решение /присъда/ №74 от 31.07.2020г. на Първоинстанционен съд – Филиаш, Република Румъния, по дело №967/230/2019г., с което на осъдения е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години с отложено изпълнение за двегодишен изпитателен срок, през който спрямо осъдения са постановени мерки за надзор, като се определи чрез адаптиране пробационна мярка „Задължителна

регистрация по настоящ адрес“ по време на изпитателния срок от две години с явяване и подписване в пробационната служба по настоящ адрес два пъти седмично.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №149 от 03.12.2021г. по ЧНД №663/2021г. на Бургаския окръжен съд и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА и ПРИЕМА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ наказателно решение /наказателна присъда/ №74 от 31.07.2020г. на Първоинстанционен съд – Филияш, Република Румъния, по дело №967/230/2019г., влязло в сила на 23.03.2021г., с което българският гражданин М.. М. ИСМ., ЕГН – *****, е осъден за извършено на 24.10.2017г. престъпление – „непредумишлено убийство“, наказуемо по чл.192, ал.1 и ал.2 от Наказателния кодекс на Република Румъния, на наказание лишаване от свобода за срок от две години, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от две години, в рамките на който спрямо осъдения са постановени мерки за надзор: 1. Да се явява в Пробационна служба – Долж на определените от нея дати; 2. Да приема посещенията на съветника по пробация, назначен за неговия надзор; 3. Да съобщава предварително за промяна на адреса на местоживееене и за всяко пътуване по-голямо от 5 дни; 4. Да съобщава за промяната на работното място; 5. Да предостави информация и документи, които да позволяват контролиране на неговите средства за съществуване; 6. Да посещава една от програмите за социална реинтеграция, провеждани от Пробационната служба; 7. Да полага безвъзмезден труд в полза на общността в кметството на община Крайова за период от 80 работни дни, като **ОПРЕДЕЛЯ** на осъденото лице М.. М. ИСМ. чрез адаптиране към чл.42а, ал.2, т.1 и чл.42б, ал.1 от Наказателния кодекс на Република България пробационна мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ по време на изпитателния срок от две години с явяване и подписване в пробационната служба по настоящ адрес - село З., община Руен, област Бургас, с периодичност на явяване и подписване пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично.

ДА СЕ УВЕДОМИ незабавно компетентния орган на издаващата

държава – Република Румъния, както и Министерството на правосъдието на Република България за настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____